

Sygn. akt V GC 2364/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Bury
Protokolant:	stażysta Joanna Kwiatek

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2017 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. w G.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w G. kwotę 2.173,95 (dwa tysiące sto siedemdziesiąt trzy 95/100 zł) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 977,14 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Joanna Bury

Sygn. akt V 2364/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna w W. kwoty 2.389,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 stycznia 2016r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, że w następstwie kolizji spowodowanej przez ubezpieczonego w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym uszkodzeniu uległ pojazd marki O. o nr rej. nr (...) należący do M. A. (1). Poszkodowany dokonał cesji przysługującej mu względem pozwanego wierzycelności w zakresie odszkodowania za naprawę pojazdu. W ocenie powoda wypłacone odszkodowanie w wysokości 4.583,53 zł znacznie odbiegało od faktycznego kosztu przywrócenia stanu poprzedniego, co potwierdza sporządzona kalkulacja naprawy nr (...). W związku z czym Powód dochodzi pozostałej wierzycelności w kwocie 4.431,73 zł, powiększonej o kwotę 215,25 zł tytułem kosztów oszacowania wartości szkody- wykonania kalkulacji przez niezależnego rzeczoznawcę (k. 2 - 11)

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenia kosztów procesu wg norm przepisanych. Zakwestionował, iż wskazane przez powoda uszkodzenia w pojeździe O. powstały w sposób opisywany w zdarzeniu.

Nadto w ocenie pozwanego sporna między stronami jest również wysokość szkody oraz roszczenie powoda o zwrot kosztów sporządzenia prywatnego kosztorysu, jako wydatku nie pozostającego w normalnym związku przyczynowym ze szkodą. Pozwany podniósł, iż ponosi odpowiedzialność jedynie za niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu. Natomiast powód nie wykazał, że rzeczywiste koszty naprawy pojazdu były wyższe niż wypłacone odszkodowanie. W jego ocenie powód nie zasadnie uwzględnia przy wycenie użycie części oryginalnych, gdyż przed zdarzeniem samochód brał udział w kolizjach i był naprawiany. (k. 40- 45)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. A. (2) jest właścicielem samochodu marki O. o numerze rejestracyjnym (...).

(bezsporne)

W dniu 15 listopada 2015r. M. A. (1) został poszkodowany w kolizji drogowej, której sprawcą był kierując pojazdem marki H. (...) D. G.. Sprawca kolizji na drodze (...), trasa B. - L., będąc w stanie nietrzeźwości (1,77 promila alkoholu etylowego we krwi), podczas wykonywanego manewru wyprzedzania pojazdu marki O. (...) nie dostosował techniki i taktyki jazdy do warunków panujących na drodze oraz nie zachował należytej ostrożności, w wyniku czego utracił panowanie nad kierownicą i zaczął o drzewo rosnące po prawej stronie drogi, w odniesieniu do kierunku ruchu obu pojazdów, a następnie odbił się od niego i uderzył bokiem w samochód marki O. (...), którego kierowca usiłował ominąć pojazd marki H. zjeżdżając na lewą stronę drogi. W wyniku zdarzenia pojazd marki H. zepchnął kierującego pojazdem O. (...) do rowu. W fazie końcowej ruchu O. (...) wysunął się do przodu. Sprawca szkody ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna w W. (okoliczność bezsporna potwierdzona dokumentami w aktach szkody pozwanego ubezpieczyciela, uzupełniająca opinia biegłego k. 141, wyrok Sądu Rejonowego w Bartoszycach k. 109 znajdujący się w aktach o sygn. II K 175/16, pismo Komendy Powiatowej Policji k. 71).

W wyniku zdarzenia uszkodzeniu w pojeździe uległy: mocowania zderzaka, błotnik przedni prawy, nadkole przednie lewe, listwa drzwi tylnych prawych, zderzak przedni, drzwi przednie prawe, ściana tylna prawa. Do lakierowania zakwalifikowano błotnik przedni prawy, listwę drzwi tylnych prawych, zderzak przedni (poszycie z przodu), drzwi przednie prawe, drzwi tylne prawe, ściana tylna prawa, klamka drzwi przednich prawych, listwa drzwi przednich prawych, pokrywa wlewu paliwa, felga przednią lewą, felga przednią prawą, felga tylna prawa. (dowód: opinia biegłego k. 85-99)

W dniu 24 stycznia 2016r. M. A. (1) zawarł z (...) R. G. umowę cesji odszkodowania wraz z wszelkimi prawami z nią związanymi, z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 15.11.2015r w pojeździe marki O. o nr rej. (...). Następnie umową przelewu wierzytelności z dnia 08 marca 2016r. dokonano cesji wierzytelności na rzecz powoda. M. A. (1) wykonał powypadkową naprawę pojazdu w warsztacie w Nowych Klikach, przy wykorzystaniu części zamiennych – używanych. Samochód w dniu zdarzenia miał 13 lat i wcześniej uczestniczył w kolizji, wskutek której uszkodzony został zderzak (dowód: umowa cesji odszkodowania k. 25, umowa przelewu wierzytelności k. 27, zeznania świadka M. A. (1) k. 80)

Szkoda w pojeździe poszkodowanego wyliczona metodą kosztów naprawy przy uwzględnieniu części zamiennych nieoryginalnych, których jakość porównywalna z elementami oryginalnymi została potwierdzona przez niezależne instytuty badawcze wynosiła 8.822,73 zł brutto (dowód: opinia biegłego z zakresu (...) k. 85 – 9).

Ubezpieczyciel ustalił odszkodowanie w kwocie 4.583,53 zł, która została wypłacona poszkodowanemu. W powyższej kwocie odszkodowania została uwzględniona kwota w wysokości 151,80 zł jako odszkodowanie z tytułu przestoju pojazdu (dowód: okoliczności bezsporne potwierdzone dokumentami w aktach szkody).

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego żądanie powoda zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Należy wskazać, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy winę za zdarzenie z dnia 15 listopada 2015r. ponosi kierujący pojazdem marki H.. Pozwany z tytułu ubezpieczenia OC odpowiada za szkodę spowodowaną przez D. G. i zderzenie się z pojazdem M. A. (3). Również umowa cesji z dnia 24 stycznia 2016r. oraz dnia 08 mara 2106r. nie była przez pozwanego kwestionowana. Zarzuty pozwanego zawarte w odpowiedzi na pozew dotyczyły w zasadzie dwóch kwestii- braku bezpośredniego związku opisywanych przez powoda uszkodzeń z wypadkiem oraz bezzasadnego przyjęcia cen części oryginalnych podczas, gdy pozwany ubezpieczyciel ustalił odszkodowanie według cen tzw. zamienników.

Ustalając wskazany wyżej stan faktyczny, Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, których wiarygodność nie została zakwestionowana, na dokumentach w aktach szkody, aktach sprawy karnej o sygn. II K 175/16, zeznaniach świadka M. A. (1) oraz na opinii biegłego sądowego z zakresu (...). Również przyjęta metoda kosztorysowa ustalania odszkodowania komunikacyjnego daje odpowiednio zobiektywizowaną i dającą się zweryfikować symulację kosztów naprawy samochodu. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności przedłożonej przez biegłą opinii, albowiem wnioski z niej płynące są całkowicie przekonujące, jasne i rzetelne. Opinia wydana została z wykorzystaniem wiedzy fachowej, a jej wnioski zostały szczegółowo uzasadnione i oparte na wywiadzie przeprowadzonym w zakładach naprawczych oraz informacji uzyskanych z autoryzowanej stacji obsługi marki O. w O.. W przedstawionej kalkulacji biegła uwzględniła koszt doprowadzenia pojazdu marki O. do poprzedniego stanu w dwóch wariantach: w oparciu o ceny części zamiennych oryginalnych obowiązujące w dacie wystąpienia szkody oraz w oparciu o ceny elementów zamiennych nieoryginalnych, o porównywalnej jakości z częściami oryginalnymi. Zgodnie z opinią biegłej koszt naprawy pojazdu marki O. (...) przy wykorzystaniu do naprawy części zamiennych nieoryginalnych o jakości porównywalnej z elementami oryginalnymi jest ekonomicznie uzasadniony.

Dodatkowo biegła w opinii wskazała, iż kosztorysy naprawy pojazdu były błędne albowiem nieprawidłowości dotyczyły kwalifikacji uszkodzonych w zderzeniu drzwi tylnych prawych jako elementu podlegającego naprawie zamiast wymianie (kalkulacja pozwanego), natomiast w kalkulacji sporządzonej na zlecenie powoda pominięte zostały uszkodzenia drzwi przednich prawych, tylnych prawych, ściany tylnej prawej, a uwzględnieniu uszkodzenia elementów które nie zostały udokumentowane w aktach sprawy i szkody (uszkodzenia maski przedniej, dysz spryskiwaczy szyby maski przedniej, reflektora prawego oraz uszczelki tylnej pokrywy komory silnika.) Ponadto kalkulacja ta uwzględnia wymianę zderzaka przedniego co jest sprzeczne ze stanem faktycznym. Okoliczność ta miała istotne znaczenie i wpływ na końcowy wynik przedłożonych przez strony kalkulacji naprawy, z uwagi występowanie rozbieżności z ustalonym przez biegłą zakresem uszkodzeń w pojeździe podlegające naprawie bądź wymianie.

W świetle art. 363 § 1 k.c. w razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty. Efekt naprawienia szkody zostaje osiągnięty, gdy uszkodzony pojazd zostaje doprowadzony do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem. Wobec odpowiedzialności odszkodowawczej, przy obowiązywaniu zasady pełnej kompensacji szkody, prawidłowo wykonana naprawa pojazdu ma za zadanie przywrócenie jego stanu technicznego, komfortu użytkowania i walorów estetycznych. Koszty jakie w związku z tym należy ponieść to wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, w tym koszty robocizny, które mogą być liczone także według stawek autoryzowanych warsztatów samochodowych.

W ocenie Sądu do wydatków takich należy zaliczyć zakup części zamiennych nie oryginalnych, o jakości porównywalnej z elementami oryginalnymi, zakwalifikowanych do wymiany przez biegłego w kalkulacji szkody. Zauważyć bowiem należy, że zgodnie z opinią biegłego – zastosowanie części nie oryginalnych o potwierdzonej jakości jest w przypadku tego pojazdu ekonomicznie uzasadnione. Należy wziąć pod uwagę okres eksploatacji pojazdu (około 12 lat) oraz brak gwarancji producenta. Sąd wnioski biegłej w tym zakresie podziela albowiem zastosowanie części zamiennych nowych, dobrej porównywalnej jakości jest uzasadnione w realiach sprawy wiekiem pojazdu, jego przebiegiem oraz faktem, iż został on już naprawiony przy wykorzystaniu części używanych. W ocenie Sądu wydatki

związane z wymianą części, na części nieoryginalne, nie spowodują przywrócenie stanu technicznego pojazdu do stanu przed wyrządzeniem szkody.

Dodatkowo zauważyć należy, że powód ma prawo do skorzystania z zakładu naprawczego dającego rękojmię odpowiedniej jakości świadczonych usług, która pozwala na pełne przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku, a zatem zasadne było przyjęcie w rozliczeniu stawki 110 złotych netto za 1 roboczogodzinę.

Ostatecznie powód żądał zasądzenia od pozwanego kwoty 2.389,20 złotych. Skoro z opinii biegłego wynika, że koszt naprawy wynosi 8.822,73 złotych, zaś pozwany wypłacił poszkodowanemu 4.431,73 złotych, to do zapłaty pozostaje kwota 4.391 złotych. Powód żądał zasądzenia kwoty 2.173,95 zł tytułem naprawy oraz kwoty 215,25 zł tytułem kosztów opinii pracownika.

W ocenie sądu, wiarygodność cesjonariusza (nie poszkodowanego) o zapłatę kosztów sporządzenia prywatnej opinii nie pozostaje w związku przyczynowym ze zdarzeniem jakim była kolizja pojazdów. To nie w majątku poszkodowanego bowiem powstała szkoda tylko w majątku powoda –cesjonariusza. Skoro więc nie jest to szkoda poszkodowanego kolizją, to brak jest możliwości przyjęcia, że koszt opinii poniesiony przez cesjonariusza pozostaje w związku przyczynowym z kolizją, za którą odpowiedzialność ponosi pozwany. Wskazanego związku można się natomiast dopatrywać pomiędzy kosztem opinii a badaniem przez powoda możliwości wygranej w procesie.

Nie przekonuje również argumentacja powoda co do tego, iż wiarygodność z tytułu kosztów sporządzenia prywatnej opinii jako wiarygodność przyszła została również scedowana przez poszkodowanego na rzecz powoda. Wprawdzie, w judykaturze dopuszczalny jest przelew wiarygodności przyszłej (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19.09.1997r., III CZP 45/97), ale wiarygodność ta musi być skonkretyzowana w umowie cesji. W umowie zawartej przez poszkodowanego z powodem, nie zostało natomiast wskazane, iż przelew obejmuje również, oprócz istniejącej wiarygodności odszkodowawczej także wszelkie inne wiarygodności, jakie powstaną z tego stosunku w przyszłości. Brak jest przy tym podstaw, aby aż do tego stopnia rozszerzająco wyklądać wolę stron umowy. Uwzględniając bowiem, że wiarygodność przyszła może przejść na nabywcę dopiero z chwilą jej powstania, powyższe wymaganie należy uznać za spełnione, gdy umowa dotycząca przelewu wiarygodności przyszłej zawiera dane pozwalające ustalić w chwili zaistnienia określonej wiarygodności, iż to właśnie ona była objęta zawartą wcześniej umową. Ponadto, w chwili umowy cesji musiałby istnieć stosunek prawny pomiędzy poszkodowanymi a podmiotem sporządzającym opinię. Tymczasem, szkoda z tego tytułu, w momencie przelewu wiarygodności odszkodowawczej, w majątku poszkodowanych nie istniała i nigdy później nie zaistniała, bo to nie poszkodowany zlecił sporządzenie opinii.

W ocenie Sądu również wykonanie kosztorysu nie było niezbędne dla prawidłowego wyliczenia wartości szkody w pojeździe powoda i wskazania wartości przedmiotu sporu. Jak wynikało z opinii biegłej dokument ten został przygotowany w sposób nieprawidłowy, z pominięciem uszkodzeń drzwi przednich prawych, tylnych prawych, ściany tylnej prawej i uwzględnia uszkodzenia, które nie zostały udokumentowane w aktach sprawy i szkody. Ponadto kalkulacja ta obejmowała naprawę zderzaka, co jest sprzeczne ze stanem faktyczny. W tym stanie rzeczy trudno obciążać pozwanego kosztami jej sporządzenia, skoro opinia ta nie przyczyniła się do wyliczenia szkody w pojeździe.

Z tych przyczyn, na zasadzie art. 509 § 1 i § 2 k.c., 822 § 1 k.c., 826 § 1 k.c. oraz art. 6 k.c. i art. 481 par. 1 i 2 k.c. orzeczono jak w pkt. I wyroku, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Ubezpieczyciel obowiązany był spełnić świadczenie w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie (art. 817 § 1 k.c.) Świadczenie ubezpieczyciela ma zatem charakter terminowy. W myśl przepisu art. 14 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz U z dnia 16 lipca 2003r.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W dniu 20 stycznia 2016r. pozwane Towarzystwo (...) wydało decyzję o wypłacie odszkodowania w kwocie 4.431,73 zł, a zatem odsetki za nieusprawiedliwione opóźnienie w płatności należały się powodowi zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 21 stycznia 2016r.

O kosztach orzeczono po myśli art. 100 zd. 1 k.p.c., dokonując stosunkowego ich rozdzielenia. Powód wygrał proces w 90,99 %, a pozwany w 9,01 %. Powód poniósł koszty pełnomocnika (1200zł) zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 z dnia 2015.11.05), opłatę skarbową (17 zł), oraz opłatę od pozwu 120 zł. Pozwany natomiast koszty pełnomocnika (1200 zł) zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych Dz.U.2015.1804 z dnia 2015.11.05) opłatę skarbową 17 zł i wynagrodzenie biegłego 1440 zł. Skoro zatem powódka wygrała niniejszy proces w 90,99 %, to należy się jej kwota 977,14 zł zwrotu kosztów, o czym orzeczono w pkt. III wyroku.

SSR Joanna Bury